

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. május 20.
(vasárnap)**

Cseri Kálmán

BOLDOG REMÉNYSÉG

Lekció: Zsolt 97,1-12

Alapige: Tit 2,11-14

Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és istenfélő módon éljünk a világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszástól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.

Imádkozzunk!

Mindenható és örökkévaló Istenünk, irgalmas mennyei Atyánk, hódolunk előtted ezen a reggelen, és valljuk: öröktől fogva mindörökké egyedül te vagy Isten.

Dicsőítünk téged a teremtés csodájáért, áldunk a megváltásért, Jézus Krisztus keresztyéért, feltámadásáért. Magasztalunk Szentlelked újjáteremtő munkájáért.

Köszönjük, hogy minden neveden felül felmagasztaltad beszédedet, és a te igéddel oly sok jót elvégeztél már eddig az életünkben. Tudjuk, Urunk, hogy ez csak a kezdet. Hisszük, hogy akiben te elkezded a jó dolgot, el is végzed azt a Krisztus Jézus napjáig. Alázatosan várunk erre, és kérjük ezt most is tőled.

Bocsásd meg mindazt, amivel csak ezen az elmúlt héten is vétkeztünk ellened és egymás ellen. Valóban úgy van, Atyánk, hogy minden gonoszásra képes a mi megromlott szívünk. Egyedül tied legyen a dicsőség azért, ami már jó, szép és tiszta bennünk.

Kérünk, növeld, erősítsd ezt, és segíts megölelnünk mindazt, ami neked utálatos.

Köszönjük, hogy örökkévaló szeretettel szeretted minket, azért terjesztetted ki reánk irgalmasságodat. Ennek a bizonyítéka az is, hogy itt lehetünk most előtted.

Ajándékozz meg minket, kérünk, mindnyájunkat azzal, amire szerinted a legnagyobb szükségünk van. Te bármit meg tudsz adni a tieidnek. Tartjuk a hitünk kezeit, bevalljuk: üres ez a kéz, sokszor szennyes ez a kéz. Tisztíts meg, és tégy minket lelkiekben gazdagokká, hogy tudjunk másokat is gazdagítani.

Könyörülj rajtunk, hogy ne hiába legyünk itt. Amit most akarsz nekünk mondani, hadd tudjuk komolyan venni, szívünkbe fogadni, Szentlelked erejével megcselekedni. A te dicsőségedre és másoknak is javára.

Ámen.

Igehirdetés

Vajon milyen lelkiállapotban voltak a Krisztusban hívők az Ő mennybemenetele után? Jézus a feltámadását követő negyvenedik napon megáldotta az övéit, és egy pillanat alatt eltűnt előlük. Úgy olvassuk: egy felhő takarta el, és többé nem látták Őt. Hova lett tulajdonképpen, és hol van most, és mi lesz övelük? Hogy teljeseedik be így, amit Jézus ígért nekik, hogy „veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”? És mit jelent az, amit nem sokkal feltámadása után mondott: „Maradjatok Jeruzsálemben addig, amíg felruháztattok mennyei erővel.” Meddig terjed az addig? Honnan tudják meg, hogy most felruháztattak mennyei erővel?

És mit kezdjenek azzal a másik ígérettel, hogy „erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön reátok, és tanúim lesztek”? Ki a Szentlélek és mikor jön el? Meddig kell rá várni, és honnan tudják meg, hogy most már eljött, és elkezdődhet a tanúskodás ideje? És egyáltalán addig, amíg mindez vagy ebből valami beteljesedik, mit tegyenek, miből éljenek? Nem fogják-e üldözni őket is, ahogyan Jézust? Nem kell-e esetleg meghalniuk, vagy közülük némelyeknek, ha vállalják Őt?

Egy sor nehéz kérdés feszült ezekben az emberekben Jézus mennybemenetele után. És mit tettek? Együtt maradtak és imádkoztak. Ez a lehető legbölcsebb dolog volt. Ott álltak Isten előtt a maguk tanácstalanságával, és őszintén bevallották: nem tudják, mit kell tenniük, de várták az eligazítást, a parancsot. Naponta összejöttek, akkor már nemcsak a tanítványok, hanem Jézus rokonai is, és imádkozva figyeltek Istenre. Ezenkívül erősítették magukat, meg egymást. Mivel? Jézus szavaival. Emlékeztették egymást azokra az ígéretekre, amiket Jézus mondott nekik. Nyugodtan mondhatjuk így: igével erősítették egymást. Akkor még nem volt leírva az Újszövetség, de ami később bekerült az Újszövetségbe, azzal erősítették egymás hitét.

Ez azért volt nagyon fontos, mert így nem ők találtak ki valamit, amivel hi-tegethetik magukat vagy egymást, hogy valahogy túléljék a bizonytalanság idejét, hanem objektív alapja volt a reménységüknek: Jézus igaz ígérete. Azt nem lehetett tudni, hogy mikor teljeseedik be ezek és hogyan, de hogy miket ígért meg, és hogy Ő nem hazudik, ebben bizonyosak voltak. Talán szégyellték is magukat amiatt, hogy milyen világosan megmondta a Megváltó az Ő feltámadásának a bekövetkeztét is, és azt nem hitték. Amit a továbbiakra nézve mondott, azt most már jobban hitték. Aztán tíz nap múlva kitöltetett a Szentlélek, beteljesedtek ezek az ígérek, és elkezdődött a tanúskodás ideje.

A mostani helyzetünk nagyon hasonlít az övékéhez. Mi is Jézus mennybemenetele és második eljövetele között élünk, sok nyitott kérdéssel, sokféle nyomorúságot látunk magunk körül, olykor meglátjuk magunkban is. Vagy feltesszük a kérdéseinket, vagy elnyomjuk. Nem mindegyikre tudunk válaszolni, de vannak biztos ígéreteink. Isten kegyelméből van írott Szentírás, amiben Ő elmondta nekünk, hogy kicsoda Ő, mit akar velünk, és mi a szándéka ezzel a világgal és velünk is. Adott a kezünkbe iránytűt. Nyugodtan mondhatjuk Nagy Gáspár szavaival:

„Egyetlen iránytű maradt velünk, az Isten.” Egyetlen valamiről tudhatjuk egészen biztosan, hogy igaz, és ha egy részét most még nem értjük is, vagy nem tudjuk, hogyan teljesedik be, de egészen bizonyos, hogy be fog teljesedni. Erre lehet építeni, ennek a megvalósulását lehet várni.

Amikor Pál apostol Tituszhoz írta ezt a levelet, Titusz is nehéz helyzetben volt. A gyülekezet keménysége, ellenállása, a tévtanítók meg nem szűnő gonoszkodása miatt szinte elkeseredett. Pál is tartja benne a lelket. És ezt szeretném ma a szívetekbe vésni.

Boldog reménység tart minket a sok nyomorúság között. Boldog reménységgel várjuk az Isten ígéreteinek a beteljesedését. Nem „földiekkel játszó égi türemény, istenségnek látszó csalfa vak remény”, hanem az Isten igaz, biztos ígéreteinek a várása. Hiszen ezek közül az ígérek közül sok minden már beteljesedett pontosan úgy, ahogy Isten megmondta, és bizonyosak lehetünk abban, hogy a többi is beteljesedik.

Miközben nap mint nap sok-sok csüggesztő eseményt látunk, néha önmagunkon is kétségbe esünk, mi újra és újra felemelhetjük a fejünket, és én egyre jobban vallom, hogy egymásért is felelősek vagyunk. Felemelhetjük egymás tekintetét is: ne lógasd az orrod, ne csak a bajokat nézzed. Nekünk ígéreteink vannak, amik be fognak teljesedni. Komolyan vesszük mindazt, ami körülöttünk van. Túlátunk a láthatókon. Mi a láthatatlanokat ugyanolyan valóságnak tekintjük, mint ami látható és megfogható, és ezzel a boldog reménységgel várjuk mindannak a megvalósulását, amit Isten nekünk megígért.

Ez a világ folyamatosan küzd a válságaival. Isten nélkül csak válságban lehet élni. Kínjában készít magának válságterveket, készít prognózisokat. Nekünk azonban ígéreteink vannak. Istentől kapott ígéreteink, és boldog reménységgel várjuk azoknak a beteljesedését. A kis ember szorongva nézi, hogy mit hoz a jövő, érzi a maga kiszolgáltatottságát, és a hívők is együtt szenvednek ennek a világnak minden nyomorúságával.

Nekünk azonban van valami nagy többletünk: ígéreteink vannak, mert Istennünk van, és boldog reménységgel várjuk ezeknek a beteljesedését. Ebből az következik, hogy miközben egyrészt a mi feladataink is ugyanazok, mint mindenki másé — nem sorolom a megélhetést stb. —, ugyanolyan hétköznapi feladatokat végez ezekben az utolsó időkben egy hívő ember is, mint mindenki más. De van egy gyönyörű küldetésünk emellett. Egy másik feladat: abból az eljövendő szép világból, amit Isten megígért, valamit odaélünk már most a Jézust nem ismerő emberek elé. Valami kicsi megvalósul minden hívőben ebből, és ez a magunk körzetében mégis igen sokat jelenthet.

Egy asszony-testvérünk fiatalon özvegyen maradt, egy súlyos betegség elvitte a férjét, akkor, amikor a negyedik gyermekét várta. Felnevelte a négy gyereket, kitaníttatta, kiházasította őket. Amikor a halálos ágyán beszélgettünk a kórházban, azt mondta: higgye el, fogalmam sincs, hogy miből. Néhány nappal később már üres volt az ágya. Sírt az egész kórterem. Sírtak a nővérek, és azt mondta az egyikük: lelkész úr, én nem vagyok hívő, de ez a néni a mennyországot hozta közénk.

És nem is tudta, milyen igazat mondott. Mert amikor Isten gyermekében, aki-ben ott él Jézus Krisztus a Szentlélek által, megjelenik valami ebből az eljövendő

dicsőséges országból, akkor ezt mindenki észreveszi: hívó és hitetlen. És ebből mindenkinek haszna van. Éppen ez jellemezte egyebek között a pünkösdi előtti tanítványokat, hogy senkinek nem volt haszna abból, hogy ők voltak, és hogy ők Jézus tanítványai voltak. De amikor megkapták a Szentlelket, akkor egyszerre sokak számára tudták hirdetni, hogy Isten szeret téged is, nem kell Isten nélkül élned és meghalnod. Nyitva van előtted is ennek az új világnak az ajtaja. Ebbe az új világba már itt be lehet lépni, sőt csak itt lehet belépni ebbe a világba, és akkor megjelenik a te kicsi nyomorult életedben valami a mennyországból. Ezek nem nagy szavak, nem idealista álmodozás. Talán mi is ismerünk olyanokat, akiknek az életében ebből valami megvalósult.

Mi ezt a világot várjuk, mert Jézus megígérte, hogy amikor Ő dicsőségesen visszatér, véget vet minden nyomorúságnak és gonoszságnak. Magához veszi az övéit, és eljön egy olyan új világ, amelyikben igazság lakik (Péter apostol írja ezt a levelében). Ebben a mostaniban nem lakik. Erre nézve mindnyájan tudnánk illusztrációkat mondani. De abban majd igazság lakik.

Nos, Jézus mennybemenetele és második eljövetele között a benne hívőknek tehát szép feladatuk van. Miközben végezzük a mindennapi munkát, aközben ezt a küldetést is végezhetjük. Szent életet élve valamit bemutatni abból az eljövendőtől, az igaziból, a tisztából, a szentből, és ennek az ereje, áldása kiáradhat magunk körül.

Pál apostol három részfeladatra bontja ezt a szép küldetést. Azt írja:

— Először is az kell, hogy jellemezze az utolsó idők hívőit, hogy megtagadják a hitetlenséget.

— Másodszor: józanul, igazságosan és istenfélő módon élnek a világban.

— Harmadszor: várjuk azt a boldog reménységet, hogy Jézus Krisztus dicsőségben megjelenik.

Ez elméleti módon hangzik, de látni fogjuk, hogy igen gyakorlati következményei vannak ennek.

1. Mit jelent: megtagadni a hitetlenséget? A hitetlenség ebben az összefüggésben az, amikor valaki nem számol azzal, hogy Isten létezik. Úgy él, mintha Isten nem lenne. Az ilyen ember magában bízik elejétől fogva. Az ilyen ember átéli, hogy kiszolgáltatott, egyedül van. Kiszolgáltatottságában fél. A félelem agresszívvá teszi, vagy elbizakodottságában istennek képzele magát. Nincs józan jövőképe, nem lát el a holnapig sem, hiszen azt sem tudja, hogy megéri-e, és azt sem tudja, hogy ha nem éri meg, akkor mi lesz vele.

Megtagadni ezt a hitetlenséget, azt jelenti, hogy megismerjük és komolyan vesszük azt, amit Isten az Ő igéjében nekünk kijelentett önmagáról és mirőlünk. Vagyis megtagadni a hitetlenséget, azt jelenti: hinni Istennek és Istenben.

Amíg Jézus együtt volt a tanítványaival, addig látták Őt. Az volt a látás kora. Mennybemenetele után egy új korszak kezdődött. Itt már csak az a lehetőségük maradt, hogy amit mondott, azt komolyan veszik. Amit ígért, annak a beteljesedésére várnak. Meddig? Nem tudjuk. Hogyan teljesedik be? Nem tudjuk. Semmit sem tudunk, csak azt, hogy be fog teljesedni. Ezt a hit korszaka. Mi ebben élünk. Aztán majd eljön utána megint a látás korszaka, amikor meglátjuk Őt színről-színre, szemtől-szembe.

Megtagadni a hitetlenséget tehát azt jelenti, hogy elhiszem azt, hogy ami meg van írva, az igaz, rám nézve is érvényes, éppen ezért ehhez igazítom az életemet. Az kevés, hogy komolyan veszem, hogy igaz. Ezzel nem teszek szívességet Istennek, hogy nem vonom kétségbe, hogy igazat mond. De ahhoz igazítsam az életemet, aközben fogok meggyőződni arról is, hogy valóban igaz minden szava, minden betűje, és rám is érvényes.

Ez azt jelenti, hogy az ilyen ember nagyon komolyan veszi, hogy Isten ura ennek a világnak. Minden eseménynek, minden helyzetnek, minden embernek. Kezében tartja a világ kormányrúdját. Isten igazgatja a mi személyes sorsunkat is. Aki ezt konzekvensen komolyan veszi, annak a szívében megjelenik ez a boldog reménység mindenféle nyomorúsága és nehézsége ellenére is. Aki komolyan veszi, hogy Isten ezt a világot az Ő általa kijelölt célja felé viszi, és ezt senki meg nem hiúsíthatja.

Sokszor ennek az ellenkezőjét éljük át. Mintha a feje tetejére állt volna minden. Mint ahogy néha előfordul folyókban az, hogy a szélén vagy egy közlekedő jármű végén visszafelé folyik a víz. Szembe a folyásiránnyal. Néha úgy tűnik, mintha az egész folyó megfordult volna. Feje tetejére állt a világ. „Ami hajdan az emberből vitézt csinált, ha most magad úgy viseled, egy bolonddal több lesz veled” — írta Szentjóni Szabó László. És ez valóban így van. És mégsem esik kétségbe az, aki tudja, hogy Isten maradt ennek a világnak az Ura.

Arany János a Magányban című versében pontosan erről elmélkedik. Arról gondolkozik, hogy múlik az idő, és vajon mire jutunk, mert sok szomorúságot látunk. Kétség és homály vesz körül bennünket, dúlt arcokat lát az ember. (Eszembe jutott, hogy milyen arcokat látunk a Metró mozgólépcsőjén, amikor megyünk lefelé és párhuzamosan két lépcsőn jönnek szemben sokan.) De aztán azon gondolkozik, hogy nem a mi kezünkben van a sorsunk intézése, és „feltűnik egy magasb harmónia”. Így fejezi be a verset:

„És vissza nem foly az időnek árja,
Előre duzzad, feltarthatlanúl;
Csak szélein marad veszteg hinárja,
S partján a holt-víz hátra kanyarúl.
Bízvást! ... mi benn vagyunk a fősodorban:
Veszhet közölünk még talán nem egy:
De szállva, ím, elsők között a sorban,
Vásznunk dagad, hajónk előre megy!”

Nos, mutatis mutandis, megfelelő változtatásokkal a hívó ember így néz a világ jövőjére. A világnak gazdája van. A gazdának gondja van a világra. És mi ismerjük ezt a gazdát. És mivel ismerjük, ismerjük a szándékait is. Tudjuk, hogy Isten szeretet, és minden az Ő szeretetéből fakad.

Sok mindenre nekünk is ezt kell mondanunk: nem értem. És sok kérdésre az a válaszunk: nem tudom. De amit tudunk, azt legalább komolyan vesszük-e? Ismerjük-e Isten ígéreteit, ismerjük-e egyre jobban ezt a hatalmas élő Istent, akiről sok-sok zsoltár azt mondja: az Úr uralkodik.

Készülés közben újra és újra a 97. zsoltár muzsikált bennem Olyan szépen fordítja ott Szenczi Molnár Albert: Az Úr Isten regnál, Ő az erős király, és ennek minden nép örvendjen! Az utolsó versszakban mondja, hogy a mi örömünk alapja és oka éppen ez, az egészen bizonyos tény, hogy az Úr uralkodik, és senki az Ő kezéből az uralmat ki nem veheti, és Ő az övéit mérhetetlen szeretettel veszi körül.

Nos, ennyit arról, hogy megtagadván a hitetlenséget.

2. És mit jelent, hogy ebben a világban józanul, igazán és istenfélő módon élünk? Ez azt jelenti, hogy mivel nem kell félnünk és aggódnunk a jövő miatt, mert az biztos és jó kezekben van, el van készítve, és minden a legjobb időben meg fog valósulni, ezért a hívő ember az egész energiáját a jelenben való helytállására összpontosíthatja.

Nem véletlen, hogy Péter apostol, amikor a második levelében részletesen leírja azt a nagy világpusztulást, ami Jézus második eljövetelkor bekövetkezik, akkor utána különös következtetésre jut. Ezt írja itt, szinte a modern atomfizika kifejezéseit használva:

„Mivel pedig mindezek felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek, akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét, amikor majd az eget lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyben igazság lakik. Ezért tehát – most jön a következtetés –, szerettem, minthogy ezeket várjátok, igyekezzetek, hogy Ő tisztának és feddhetetlennek találjon benneteket békességben.” (2Pét 3,12-14).

Mert aki tudja, hogy mi lesz a végén, annak könnyebb elszenvedni a jelen viszontagságait is. És az összpontosíthat arra, hogy én most mindenben Isten akaratára szerint akarok élni. Becsületesen dolgozom, Isten szeretetével közeledem mindenkihez. Akinek csak lehet, törekszem segíteni, és magam körül egy kicsit szebbé tenni a világot.

Vannak folyamatok, amiken nem változtathatunk. Jézus megmondta, hogy ezekben az időkben egyre több és szörnyűsebb háború lesz, egyre pusztítóbb természeti csapások. A hittől sokan elfordulnak. Az emberek megkeményednek, a szeretet is meghidegedik sokakban. Naponta látjuk ezeknek a szörnyűségeknek az illusztrációit. De sok jóra lehetőséget adott az övéinek, és amire lehetőséget kapunk tőle, azért felelősek is vagyunk, hogy élünk-e azzal a lehetőséggel. Éppen ezzel bízta meg az övéit: éljete szentül és igazán, és közben ne hallgassátok el mások előtt, hogy Isten kegyelmes, hogy Jézus az Ő békességét kínálja, az örök élet ajándékát mindazoknak, akik ezt tőle hittel elfogadják.

Így élünk-e? Ott van-e bennünk tudatosan ez a törekvés? Tapasztaljuk-e, hogy ebből valóban öröm születik?

Az Ószövetségben, van egy szép történet, amelyik ennek a gyönyörűsége illusztrációja. Saul király üldözi Dávidot. Egy alkalommal sikerül is bekerítenie. Vége, Dávid elpusztul. Saul fia, Jonatán is ott van az apja seregében, de ő szereti Dávidot, jó barátok. Egy óvatlan pillanatban megszökik a seregből. Ő tudja a búvóhelyet, hol rejtőzik a barátja. Bemegy hozzá a Zif erdejébe, és Károli így fordítja: megerősítette az ő kezét az Úrban. Mintha: alátette volna a kezét az állának és felemelte a fejét. Oda fel nézzél, mert ott dőlnek el a dolgok. Isten intéz mindent, ne lógasd az orrod!

Mivel erősítette meg őt? Igével. Egy ígét idéz. Azt mondja: idefigyelj! Az Úr megígérte, hogy te király leszel apám után. Apám nem ölhet meg téged. Ha ma elpusztít, nem lehetsz király. Az Úr igazat mond. Vagy hazudik az Isten? Na, nem! Akkor fel a fejjel! Minden jót! — és már megy is vissza a csapatba.

Csodálatos ez a jelenet! Ezt jelenti az, hogy boldog reménységet ébresztünk egymásban. A csüggedőnek az álla alá tesszük a kezünket. A hóna alá nyúlunk és felemeljük, aki elesett. De nem közhelyekkel, hanem igével. Ami meg van írva. Amit Ő előre megmondott. És Istenre irányítjuk egymás figyelmét, hogy nekünk van okunk reménykednünk. Boldog reménységre teremtett minket az Isten, miközben személyesen is sok nyomorúságunk van, meg körülöttünk is elképesztő dolgok történnek.

Nem ennyi a valóság. Ez annak csak egy része. Ezt csináljuk mi, de közben cselekszik az Úr is. Te arra figyelj! El ne felejtse azt, amit eddig cselekedett, és várd azt, amit ezután fog cselekedni. Bízzál benne! Emeld fel a tekinteted! Ez nem olcsó vigasztalás, hanem ez Isten ígéje erejének a közvetítése. Ebből öröm lesz és boldog reménység.

3. Végül azt mondja: boldog reménységgel várjuk mindannak a beteljesedését, amit az Úr Jézus megígért nekünk.

A legtöbb emberben van sokféle várankozás és vágyakozás. A legtöbb embernek vannak tervei, álmái, céljai. Ezek közül némelyiket megvalósíthatja, némelyiket soha nem fogja megvalósítani. A baj az, hogy sokan azzal okoznak maguknak csalódást, hogy alap nélküli reménységet táplálnak magukban. Irreális, elérhetetlen célokat tűznek ki maguk elé. És olyasmiket várunk egymástól, amit a másik nem képes adni. Egy házasságnak például ez a tragédiája. Akkor folyamatos csalódásra kárhoztatja magát az ember.

Ez az ige azt mondja: a mi reménységünknek alapja van. A keresztyén ember nem maga jelöli ki reménysége tárgyát, hanem amit Isten megígért, annak a beteljesedését várja. Ezért lehet bizonyos abban, s ezért nem fog csalódni. Imádságunkban is kérhetünk bármit, csak tegyük hozzá a végén, amit Jézus mondott a Gecsemáné kertben: „Mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te.” Ne várjunk olyat, amit Isten nem ígért.

Isten nem ígérte, hogy a hívőket nem éri baj és nehézség. De azt megígérte, hogy minden bajunk és nehézségünk közepette számíthatunk Őreá, mint Szabadítóra. Nem ígérte, hogy mindenkinek lesz boldog és boldogító társa. De azt ígérte Jézus, hogy „én veletek vagyok minden napon.” Nem olvassuk, hogy a hívő ember vetése nem fagy el. De azt megígérte az Úr, hogy a benne bízó nem lesz kenyérekéregetővé. Nincs olyan ígélet, hogy minket nem érhetnek bosszúságok. De azt megígérte a mi Urunk, hogy minden bosszúság közepette adja nekünk azt a békességet, amely minden értelmet felülhalad. Isten nem ígér sikereket az övéinek. De ígér áldást, és ez többet jelent annál.

Nos, nekünk is komolyan kell vennünk, hogy Jézus a mennybe ment. A látás korszaka véget ért. Mi a hit korszakában élünk. Tagadjuk meg a hitetlenséget, és merjük hinni mindazt, ami meg van írva. Merjük ezt magunkra alkalmazni, magunkat meg ehhez igazítani. Közben várjuk boldog reménységgel, hogy egyszer megint eljön a látás korszaka, amikor majd meglátjuk Őt is olyannak, amilyen.

Ez az utazás hasonlít ahhoz, amikor egy repülőgép teljesen sötét éjszakában, sűrű ködben mégis le mer szállni, a pilóta méter pontossággal vagy még pontosabban leterzi a gépet. Miért? Mert kap irányítást a központból. Csak ehhez oda kell figyelni, érteni kell azt a nyelvet, amin irányítanak, és komolyan kell venni. Azt kell tenni, amit mondanak, mert ha nem, abból baj lesz.

Figyelni az irányításra és komolyan venni. Egyre jobban megismerni Isten igéjét, azt úgy olvasni: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem, és már teszem is, amit megértettem, és eközben megjelenik az ember szívében ez az elvehetetlen, csendes öröm, ami a boldog reménységgel együtt jár. Külön előadást lehetne tartani arról, hogy amikor valakiben ez a boldog reménység ott él, akkor ez hogyan hat ki az egészségére, a munkabírására, a kedélyére, az emberi kapcsolataira. Tehát ennek a hitnek meg a hitetlenség megtagadásának társadalmi, szociális, gazdasági kihatása is van. Ezt kevesen veszik komolyan, de Isten kegyelméből lehet látni csendes, szép bizonyítékokat erre. Próbáljuk ki a magunk kicsi körében! Isten igéjének a komolyan vétele ezt a reménységet megerősíti, ebből minden nehézség között is csendes öröm fakad, és ez az ember egész életét más minőségűvé teszi.

Imádkozzunk!

Istenünk, dicsőítünk, mert mindezt nem mi találtuk ki azért, hogy valahogy kibírjuk az élet sok nyomorúságát, hanem te bátorítasz, biztatsz minket ezzel. Köszönjük, hogy mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek.

Bocsásd meg, valahányszor kétségbe vonjuk vagy udvariásan negligáljuk, semmibe vesszük a te igédet és ígéreteidet.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy most te magad emeled fel a tekintetünket. Taníts minket terád nézni. Néha annyira belegabalyodunk a bajainkba, annyira kétségbe esünk a magunk erőtlenségétől, vagy olyan gögösek tudunk lenni a magunk teljesítményeire, hogy éppen ez a boldog reménység hiányzik az életünkből.

Kérünk, add a kezünkbe a Szentírást. Adj éhséget a szívünkbe a te igéd után. Nyisd meg az értelmünket, hogy értsük az Írásokat. Add nekünk Szentlelkedet, hogy egyre könnyebb legyen azoknak engedelmeskednünk. És eközben engeddd tapasztalnunk, látnunk, hinnünk egyre jobban, hogy te uralkodsz. Te kezdedben tartod a teljhatalmat a világ felett, és neked fontos a mi kicsi nyomorult életünk is.

Áldunk téged azért, hogy mindent megtettél azért, hogy igazán életünk legyen és bőségben legyünk.

Könyörgünk hozzád a szenvedőkért, a betegekért, az élet- és halál mezsgyéjén lévőkéért. Könyörgünk hozzád a kétségbeesett, reménytelen, csüggedt ember-társainkéért, a mindennapi kenyérért, add meg azt mindenkinek.

Könyörülj rajtunk, Istenünk, és adj esőt. Egyedül neked van hatalmadban ez is. Kérünk, záporként hulljon az igének az áldása is. Jusson el oda is, ahol még nem hallottak rólad, és nyíljanak meg szívek ott is, ahol már évtizedek óta hallgatják, de még nem hallották meg.

Könyörülj rajtunk is. Adj nekünk szót, amikor kinyitjuk a szánkat, hogy tudjuk egymás erősíteni igével.

Ámen.